אל ניתן להכנים גיים חמישי מסוכן למדינה

נמנע הגברת הלחץ להחזרת ה„פליטים" הערבים

האין די לנו בדרישות מפ"ם ובהצעות ה„ליברלים" — במקביל לתביעותיהם של מר פולברייט, של משרד החוץ האמריקאי ושל שליטי ערב — להחזרת המוני הבורחים הערבים לערי ישראל וכפריה?

מסתבר שלא

גם מר בן-גוריון ומשרד החוץ מכינים עתה — על סף עצרת האו"מ המתכנסת מיד לאחר הבחירות — „קו חדש, גמיש יותר" שפירושו: הסכמה עקרונית לכניסת חלק ניכר מן הבורחים למדינת ישראל.

הזוהי „מידה רבה של הסכמה בשאלת הפליטים" עליה הכריז מר בן-גוריון בצאתו מן הפגישה עם מר קנדי?

ויתור חד-צדדי, כניעה חלקית ללחץ ו„קו-גמיש" אחת תוצאתן: הזמנת לחץ מוגבר, תביעה לויתורים נוספים.

גם הויתורים בעבר — מסירת תוכן הכספים בבנקים, תשלום שבעה מיליון שטרלינג תמורת שבעה מיליון ל"י — בעוד לא ניתן שום פיצוי עבור הרכוש היהודי השדוד בארצות ערב — והחזרת רבבות פליטים במסגרת איחוד המשפחות — כל אלה רק הרחיקו את השלום, הגדילו את חוצפת האויב, והגבירו את תעמולת הזוועה נגדנו והזמינו לחץ מוושינגטון ולונדון לויתורים נוספים.

אין מקום לשום ויתורים שיחייבו החזרת „פליטים" לשטחה הצר של מדינתנו.

במערכת הבחירות, המתקיימת על סף כינוסה של עצרת האו"מ, בידך האזרח לקבוע עמדה לגבי סכנת הכנסתו של גייס חמישי למדינה, להזמין או לדחות את הלחץ להחזרת הבורחים הערביים.

ב-16 באוגוסט אנו נספור את הקולות; העולם ישקול אותם.

בעיניו הצלחת המפלגות הקוראות להחזרת הפליטים תתפרש כנכונות לויתורים כאות להגברת הלחץ.

עלית תנועת החרות תאמר לאויב ולידיד: הלחץ לא יועיל; כאן לא יהיה ויתור; לא יוכנס לארצנו גייס חמישי מסוכן.

למען שלום המדינה ובטחונה – הצבע

תנועת החרות

במדינה

פרשת לבון

לקראת הקרב?

קבוצה של חברי מפא"י מילאה השבוע אחד מאולמי רות בתל-אביב. הם באו לדבר על הבחירות הקרובות. אולם שלא כיתר באי האסיפות של מפא"י בימים אלה, לא היו מעוניינים לטשטש את פרשת לבון ולהעמיד חזית מטוייחת בפני העולם החיצוני. הם בפירוש דיברו על הקרע הקיים בתוך המפלגה. יותר מזה: הם ביירו את הדרכים להמשיך במלחמה שפרצה עם פרשת לבון.

אחד הנאספים הציע לנהל תעמולה בקרב המפלגה, כי ביום הבחירות יטילו החברים פתקים לבנים לקלפי — ובצורה זו להביע אי-אימון למנהיגות מפא"י.

הרוב היה פחות קיצוני, אם כי לא פחות תקיף. הוא החליט כי יש לגבש חזית חדשה בקרב המפלגה, שתילחם על העקרונות שהנחו את מפא"י לפני שניכנעה לדיקטטורה של ביג'י. „עלינו לעשות זאת כבר עתה, ולא להמתין עד לאחר הבחירות," קרא י. גרשוני. „על הקבוצה לקרוא להימנעות מפעילות בבחירות אלה, שאין להן הצדקה לאומית או מפלגתית-פנימית!"

פצצה של דעות. לא היו אלה סתם חברי-השורה של מפא"י. רובם נמנה עם עסקניו ופעיליו של איחוד הקבוצות והקיבוצים, חברי מרכז מפא"י ואנשים מרכזיים במוסדותיה.

במשך חודשים ניהלו חבריה, שכמה מהם קראו לעצמם „צעירי הצעירים", ויכוחים ודיונים רעיוניים בסניפי המפלגה וביישובי האיחוד. הם אף קיבצו את דעותיהם בחוברת שנשאה את השם בשער, הסילו אותה כ-פצצה על צמרת מפא"י. כתבו המחברים על עצמם, בהקדמה: „חלוצים ומתיישבים, מחנכים ושליחים, חברים פעילים ומסורים ונאמנים למפא"י העומדים עתה בשער התנועה, כאשר נפגעו בעיקבות הפרשה וספיחיה. עקרונותיה הראשוניים: האמת, הצדק, היושר, הדמוקראטיה הפנימית, והחברות."

כמה מן הדעות שפורסמו:

● מאיר מנדל, איש קריית-ענבים, חבר מרכז מפא"י ומזכיר איחוד הקבוצות והקיבוצים לשעבר: „טועים החברים החושבים, כי קבוצת חברים מסויימת נפגעה רק מבחינה אישית, וכי ההתעוררות היא פרי היחס האישי של פנחס לבון. אצלי נפגע האימון במפא"י, שהיה קיים במשך 30 שנה ... לבון נאלץ ללכת, מפני שוועדת שבעת השרים וממשלת ישראל כולה מצאו, כי הוא צדק. האין זו דריפוסיאדה הפוכה?"

● יהודה מסינגר, איש רמת-יוחנן ומנהל המדרשה למורים בבית ברל: „האימון בהנהגתו של דויד בן-גוריון נפגע!"

● עמוס עוז, איש חולדה וצעיר משתתפי החוברת, קרא תגר על „התועלתיות והקאריירזים השולטים בכיפה."

● זאב גולדברג, איש מישמר-השרון, תיאר את התפתחותן של קבוצות-הלחץ בתוך המפלגה, ואת דמותם של צעירי ביג'י שעמדו מאחורי הפרשה — „המושיטים את ידם למלוא השלטון במדינה."

● אריה אבנון, איש חולדה, קבוצתו של פנחס לבון: „מפאי זכתה לעמדתה המוכרת בעם, הודות לשילוב של חזון ומעשה. לא האירגון המשוכלל ולא המנגנון הזריז — לא הם הביאו את הניצחון, אלא האידיאה הלאומית והחברתית המדריכה. עתה נוצר מצב, שההשתייכות למפ"י נקבעת, לעתים קרובות, לפי חישובי הכדאיות ... מה קרה למנהיגות מפא"י? אייה בעלי שיעור-הקומה שיפסיקו את תהליך ההתבזות?"

הזדמנות אחרונה? הדאגה היסודית המדריכה את הקבוצה, מבצבצת מתוך מאמרו של חבר כפר-המכבי צבי בטשה: „האם לא ידוע למנהיגים (המתפשרים) שאחד הדברים הראשון שד. בן-גוריון יעשה לאחר הניצחון בבחירות, אם ינצח, יהיה לתבוע הקמתה של ועדת חקירה משפטית על מנת לבטל את החלטות הממשלה בעניין הפרשה ולגנוסת למנוע שוב את זיכויו של לבון? ללבון עצמו ברורה הסכנה. כאשר הגיעה מלחמתו בביג'י לשיאה, לפני שלושה חודשים, עמדה לפניו האפשרות: להמשיך במלחמה, להמרות את פי ביג'י שחבע את התפטרותו מההסתדרות, ואף להרחיק-לכת עד כדי הקמת רשימה עצמאית לבחירות. צעד זה היה מביא לידי פילוג גלוי ומוגמר של מפא"י. היו נוצרות שתי מפלגות: אחת נתונה לדיקטטורה ללא-מצרים של ביג'י ונעריו, השנייה — מפלגת מפא"י בעלת האידיאלים המסורתיים שלה.

לבון לא רצה להרוס את מפא"י. הוא קיווה כי עוד יבוא יום ויעמוד בראש